

Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 23. aprila 2009 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Monomeles Protodikeio Rethymnis — Grčija) — K. Angelidaki, A. Aivali, A. Vavouraki, Ch. Kaparou, M. Lioni, E. Makrygiannaki, E. Nisanaki, Ch. Panagioto, A. Pitsidianaki, M. Chalkiadaki, Ch. Chalkiadaki (C-378/07), Charikleia Giannoudi (C-379/07), Georgios Karabousanos (C-380/07), Sofoklis Michopoulos (C-380/07) proti Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis, Dimos Geropotamou

(Združene zadeve od C-378/07 do C-380/07) ⁽¹⁾

(Direktiva 1999/70/ES — Določbi 5 in 8 okvirnega sporazuma o delu za določen čas — Pogodbe o zaposlitvi za določen čas v javnem sektorju — Prva ali edina pogodba — Veriženje pogodb — Ustrezni pravni ukrep — Znižanje splošne ravni zaščite delavcev — Ukrepi za preprečevanje zlorab — Sankcije — Absolutna prepoved spremembe pogodb o zaposlitvi za določen čas v pogodbe za nedoločen čas v javnem sektorju — Posledica nepravilnega prenosa direktive — Skladna razlaga)

(2009/C 141/12)

Jezik postopka: grščina

Predložitevno sodišče

Monomeles Protodikeio Rethymnis

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožene stranke: K. Angelidaki, A. Aivali, A. Vavouraki, Ch. Kaparou, M. Lioni, E. Makrygiannaki, E. Nisanaki, Ch. Panagioto, A. Pitsidianaki, M. Chalkiadaki, Ch. Chalkiadaki (C-378/07), Charikleia Giannoudi (C-379/07), Georgios Karabousanos, Sofoklis Michopoulos (C-380/07)

Toženi stranki: Nomarchiaki Aftodioikisi Rethymnis, Dimos Geropotamou

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Monomeles Protodikeio Rethymnis — Razlaga določb 5 in 8(1) in (3) priloge k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu o delu za določen čas, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP (UL L 175, str. 43) — Prepoved sprejetja nacionalne zakonodaje pod pretvezo prenosa, če že obstaja ustrezna nacionalna zakonodaja v smislu določbe 5(1) direktive in če nova ureditev znižuje raven zaščite delavcev, ki delajo na podlagi pogodbe o zaposlitvi za določen čas

Izrek

- 1) Določbo 5(1) okvirnega sporazuma o delu za določen čas, sklenjenem 18. marca 1999, iz priloge k Direktivi Sveta 1999/70/ES z dne 28. junija 1999 o okvirnem sporazumu, sklenjenem med ETUC, UNICE in CEEP, je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da bi država članica sprejela nacionalno zakonodajo — kot je predsedniški dekret št. 164/2004 o določbah o delavcih, zaposlenih na podlagi pogodb za določen čas v javnem sektorju, katerega edini namen je prenos Direktive 1999/70, tako da bi se njene določbe uporabile v javnem sektorju —, ki predvideva izvajanje ukrepov za preprečevanje zlorab veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas, naštetimi v odstavku 1, točke od a do c, te določbe, če v nacionalnem pravu že obstaja — kar pa mora preveriti predložitevno sodišče — „ustrezen pravni ukrep“ v smislu navedene določbe, kot je člen 8(3) zakona št. 2112/1920 o obvezni odpovedi pogodb o zaposlitvi zaposlenim v zasebnem sektorju, če navedena zakonodaja, prvič, ne vpliva na dejansko preprečevanje zlorab pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas, kot izhajajo iz navedenega ustreznega pravnega ukrepa, in, drugič, da spoštuje pravo Skupnosti ter predvsem določbo 8(3) navedenega sporazuma.
- 2) Določbo 5(1), točka a, okvirnega sporazuma o delu za določen čas je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da bi organi zadevne države članice uporabili nacionalno zakonodajo, kot je obravnavana v postopku v glavni stvari, tako da bi se obnovev zaporednih pogodb o zaposlitvi za določen čas v javnem sektorju štela za utemeljeno z „objektivnimi razlogi“ v smislu navedene določbe zgolj zato, ker te pogodbe temeljijo na zakonitih določbah, ki omogočajo obnovev pogodb za zadovoljevanje nekaterih začasnih potreb, medtem ko so v resnici te potrebe „stalne in trajne“. Nasprotno, ta določba ne velja za sklenitev prve ali edine pogodbe o zaposlitvi ali delovnega razmerja za določen čas.
- 3) Določbo 8(3) okvirnega sporazuma o delu za določen čas je treba razlagati tako, da je treba „zniževanje“ iz te določbe preučiti glede na splošno raven zaščite, ki je v zadevni državi članici veljala za delavce, ki so sklenili zaporedne pogodbe o zaposlitvi za določen čas, in za delavce, ki so sklenili prvo ali edino pogodbo o zaposlitvi za določen čas.
- 4) Določbo 8(3) okvirnega sporazuma o delu za določen čas je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni zakonodaji, kot je predsedniški dekret št. 164/2004, ki — drugače od prejšnjega predpisa nacionalnega prava, kot je člen 8(3) zakona št. 2112/1920 — prvič, ne določa več, da se v primeru zlorabe zaporednih pogodb o zaposlitvi za določen čas v javnem sektorju te spremenijo v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas ali pa to spremembo podredi določenim kumulativnim in omejevalnim pogojem, in, drugič, določa, da delavci, ki so sklenili prvo ali edino pogodbo o zaposlitvi za določen čas, niso več upravičeni do zaščite na podlagi ukrepov, ki jih določa, če se te spremembe — kar mora preveriti predložitevno sodišče — nanašajo na omejeno kategorijo delavcev, ki so sklenili pogodbo o zaposlitvi za določen čas ali ki bi lahko bili izenačeni s sprejetjem ukrepov za preprečevanje zlorabe veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas v smislu določbe 5(1) navedenega okvirnega sporazuma.

Vendar izvajanje tega okvirnega sporazuma z nacionalno zakonodajo, kot je predsedniški dekret št. 164/2004, ne sme povzročiti zmanjšanja zaščite, ki je prej veljala v nacionalnem pravnem redu za delavce, zaposlene za določen čas, na nižjo raven od tiste, ki je določena z minimalnimi varstvenimi določbami v okvirnem sporazumu. Zlasti spoštovanje določbe 5(1) tega sporazuma zahteva, da taka zakonodaja v zvezi z zlorabo veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas določa dejanske in zavezujoče ukrepe za preprečevanje take zlorabe ter dovolj učinkovite ter odvračalne sankcije, da zagotovijo polni učinek teh preventivnih ukrepov. Predložitveno sodišče mora torej preveriti, ali so ti pogoji izpolnjeni.

- 5) V okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, je treba okvirni sporazum o delu za določen čas razlagati tako, da kadar nacionalni pravni red zadevne države članice v zadevnem sektorju določa druge dejanske ukrepe za preprečevanje in, če je potrebno, sankcioniranje zlorabe veriženja pogodb o zaposlitvi za določen čas v smislu določbe 5(1) tega sporazuma, to ne nasprotuje uporabi pravila nacionalnega prava, ki zgolj v javnem sektorju prepoveduje spremembo več pogodb za določen čas, katerih predmet je bil dejansko pokrivanje stalnih in trajnih potreb delodajalca in ki jih je treba šteti za zlorabo, v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas. Predložitveno sodišče pa mora presoditi, v kolikšnem obsegu pogoji uporabe in dejansko izvajanje upoštevanih določb nacionalnega prava pomenijo ustrezen ukrep za preprečevanje in, če je potrebno, za sankcioniranje primerov, ko javna uprava zlorablja veriženje pogodb ali delovnih razmerij za določen čas.

Nasprotno, ker določbe 5(1) navedenega okvirnega sporazuma ni mogoče uporabiti za delavce, ki so sklenili prvo ali edino pogodbo o zaposlitvi za določen čas, ta določba ne nalaga državam članicam, da sprejmejo sankcije, kadar taka pogodba dejansko pokriva stalne in trajne potrebe delodajalca.

- 6) Predložitveno sodišče mora upoštevne določbe nacionalnega prava kolikor mogoče razlagati v skladu z določbama 5(1) — in 8(3) okvirnega sporazuma o delu za določen čas ter v tem okviru določiti, ali je treba „ustrezni pravni ukrep“ v smislu prve od teh določb — kot je ukrep iz člena 8(3) zakona št. 2112/1920 — uporabiti v sporih v postopku v glavni stvari namesto nekaterih drugih določb nacionalnega prava.

Sodba Sodišča (prvi senat) z dne 2. aprila 2009 (predlog za sprejetje predhodne odločbe Corte d'appello di Milano — Italija) — Marco Gambazzi proti DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

(Zadeva C-394/07) ⁽¹⁾

(Bruseljska konvencija — Priznanje in izvršitev odločb — Razlogi za zavrnitev — Kršitev javnega reda države, v kateri se zahteva priznanje — Izključitev tožene stranke iz postopka pred sodiščem države izvora zaradi neizvršitve odredbe sodišča)

(2009/C 141/13)

Jezik postopka: italijanščina

Predložitveno sodišče

Corte d'appello di Milano

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Marco Gambazzi

Toženi stranki: DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

Predmet

Predlog za sprejetje predhodne odločbe — Corte d'appello di Milano — Razlaga členov 26 in 27(1) Bruseljske konvencije — Odločba, katere priznanje je v nasprotju z javnim redom države, v kateri se zahteva priznanje — Odločba, ki stranki onemogoča obrambo („debarment“) zaradi neupoštevanja odredbe sodišča

Izrek

Člen 27, točka 1, Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, kakor je bila spremenjena s Konvencijo z dne 9. oktobra 1978 o pristopu Kraljevine Danske, Irske in Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, Konvencijo z dne 25. oktobra 1982 o pristopu Helenske republike, Konvencijo z dne 26. maja 1989 o pristopu Kraljevine Španije in Portugalske republike ter s Konvencijo z dne 29. novembra 1996 o pristopu Republike Avstrije, Republike Finske in Kraljevine Švedske je treba razlagati tako, da:

sodišče države, v kateri se zahteva priznanje, glede na klavzulo javnega reda, določeno v tem členu, lahko upošteva dejstvo, da je sodišče države izvora odločilo o zahtevkih tožeče stranke, ne da bi zaslišalo toženo stranko, ki je zakonito nastopila pred njim, vendar je bila iz postopka izključena s sklepom, ker ni izpolnila obveznosti, ki so ji bile naložene s sklepom, izdanim pred tem v okviru istega postopka, če glede na

⁽¹⁾ UL C 269, 10.11.2007.